

ΘΕΑΤΡΟ

—«*Ἡ γυμνή γυναίκα*» τοῦ Μπατάιγ (Θέατρο—θίασος Μ. Κοτοπούλη).

Ἡ κ. Κοτοπούλη ἐγκαινίασε τὴ χειμωνιάτικη περίοδο στὸ θεατρὸ τῆς μετὰ τὴ «*Γυμνή γυναίκα*». Μπορεῖ γιατί θέλησε νὰ διαφεύσει μιὰ καὶ καλὴ τὶς φῆμες ποὺ κυκλοφόρησαν σχετικὰ μετὰ τὴν αὐστηρὰ καλλιτεχνικὴ ἐκλογή τῶν ἔργων τοῦ χειμωνιάτικου ρεπερτορίου τῆς, μπορεῖ γιατί προτίμησε νὰ ντεμπούταρει σ' ἓνα ρόλο, ποὺ θὰ τῆς ἔδινε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συγκινήσει τὸ ἀθηναϊκὸ κοινό. Ἄν εἶναι γιὰ τὸ δεύτερο λόγο δὲ θὰ μπορούσε νὰ κάνει εὐκολὰ καλλίτερη ἐκλογή: ὁ Μπατάιγ εἶναι—χωρὶς βέβαια καμμιά ἀξίωση δυνατοῦ δραματικοῦ συγγραφέα—θαυμαστὸς *faiseur des rôles*, πρᾶγμα ποὺ κάνει τὶς περισσότερες πρωταγωνίστριες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ θεάτρου—ὄσες τοῦλάχιστον θέλουν ἢ εἶναι ἀναγκασμένες νὰ κάνουν μπουλεβαρδιέρικη δουλειά—νὰ τὸν προτιμοῦν εἰς βάρος ἄλλων πολὺ ἀξιολογοτέρων συναδέλφων του.

Ἡ ἐκλογή αὐτὴ τῆς κ. Κοτοπούλη μετὰ βγάζει κι' ἀπὸ τὸν κόπο ν' ἀναλύσω ἢ νὰ κρίνω ἐδῶ τὸ ἔργο. Εἶναι τόσο γνωστὸ στὸ ἀθηναϊκὸ κοινό κι' ἔχει ἐξαντληθεῖ τόσα χρόνια τώρα ἀπὸ τὴν κριτικὴ, ποὺ θεωρῶ καθαρὴ ματαιοπονία ὁποιαδήποτε κρίση. Περνῶ, λοιπόν, γιὰ νὰ μιλήσω κάπως πλατύτερα γιὰ τὸ παίξιμο:

Τοὺς κυριώτερους ρόλους τοῦ ἔργου κρατοῦσαν ἢ κ. Κοτοπούλη, ὁ κ. Μυράτ καὶ ἢ κ. Κ. Α. (ἀλήθεια γιὰ αὐτὸς ὁ μπουρζουαδισμὸς τῶν ἀρχικῶν, μιὰ καὶ ἢ κυρία αὐτὴ ἔχει δύο ὀνόματα καὶ θὰ μπορούσε νὰ φτιάξει καὶ τρίτο, ἓνα ψευδώνυμο;) Ἡ κ. Κοτοπούλη κράτησε ὅπως συνήθως τὸ λόλο τῆς μετὰ συνοχὴ, δύναμη καὶ φυσικότητα. Ἀκολούθησε, μετὰ ἐξαιρετικὴ δεξιότητα, τὸ δραματικὸ *crescendo* καὶ τὴ σύγκρουση τῆς τρίτης πράξης, ποὺ τῆς ἐπιτρέψαν νὰ δείξει τὰ μεγάλα σκηνικὰ χαρίσματά τῆς καὶ τὸ θαυμαστὸ ταλέντο τῆς. Οἱ μεταπτώσεις τῆς εἶταν τόσο ζωντανές, ποὺ δίναν κάτι τὸ ἀνθρώπινο στὸ συμβατικὸ ρόλο τῆς. Τὸ ξέσπασμα τῶν λυγμῶν καὶ ἢ

ἐξουθένωση τῆς γυναίκας, ποὺ μεταχειρίζεται τὰ ἔσχατα μέσα, παλεύει ἀπεγνωσμένα κ' ἔπειτα τσακίζει ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, εἶταν ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες τῆς στιγμές. Γιὰ τὸν κ. Μυράτ δὲ μporῶ νάχω τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ μόνον, ποὺ πιστεύω εἰλικρινά, πῶς εἶναι ὁ καλλίτερος ζενπρεμιέ τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς. Εἶχε βέβαια καὶ συνοχὴ στὸ ρόλο του καὶ φυσικότητα καὶ δύναμη, μόνον ποὺ, στίς πολὺ δυνατὲς συγκρούσεις, εἶταν στιγμές, ποὺ ἔχανε ἔδαφος μπροστὰ στὴν πρωταγωνίστριά του. Αὐτὸ καὶ μόνον μοῦ μικραίνει τὸν ἐνθουσιασμὸ, ἂν καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς κανεὶς ἄλλος στὴ θέση του δὲ θὰ στεκόταν τόσο καλὰ καὶ τόσο συγκρατημένα ἀπέναντι στὴ Μαρίκα.

Ὅσο γιὰ τὴν κ. Κ. Α. δὲν ἔχω κανέναν ἐνθουσιασμὸ. «*Τάλεγε τὰ λογάνια τῆς*» ἀλλὰ λιγάκι σὰ μαθήτριά: πότε παρατραγουδοῦσε, πότε στακάριζε ἄκαιρα καὶ πότε τρέλιζε ἢ παράτρωγε τὸ κείμενο ἀπὸ βιασύνη. Δυστυχῶς τὸ παίξιμό τῆς μαρτυροῦσε πολὺ ἐρασιτεχνισμὸ. Εἶταν μάλιστα φορές, ποὺ διέκρινα καθαρότητα, ὅτι προσπαθοῦσε, χωρὶς καμμιά ἐπιτυχία βέβαια, νὰ ἐπαναλάβει ἀτόφια, ὅτι τῆς ἐδίδαξε ἢ κ. Κοτοπούλη σὲ χειρονομία κίνηση καὶ φωνὴ ἀκόμα. Ἰδίως στὰ μέρη ποὺ παρίστανε τὴ μοιραία γυναίκα ἐπεφτε, παρὰ τὴν ἐμφάνισή τῆς, ἐντελῶς ἔξω. Ἄλλὰ ἢ κ. Κ. Α. εἶναι πρωτόγαλτη στὸ ἐπαγγελματικὸ θεατρὸ κι' ἔχει ἀξιόλογα προσόντα (ἐμφάνιση, φωνή, κοινωνικὴ μόρφωση, ἄερα), ποὺ θὰ μπορούσαν μετὰ τὴν ἐπιμονή, τὴ μελέτη καὶ τὸν καιρὸ νὰ τὴν κάνουν κάποτε μιὰ καλὴ δεύτερη γυναίκα τοῦ θεάτρου μας. Τῆς τὸ εὐχομαι.

Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς ποὺ κρατοῦσαν τοὺς μικρότερους ρόλους ξεχώρισα τὸν κ. Ροζάν (μελετημένο αὐτὴ τὴ φορά καὶ γιὰ αὐτὸ ἀξιολογότερο, ὅπως τὰ παλιότερα χρόνια), τὸν κ. Μινωτῆ (ποὺ προσέδωκε πολὺ σὲ λίγον καιρὸ καὶ ποὺ θὰ κέρδιζε καταπληκτικὰ ἂν δὲ χειρονομοῦσε τόσο) καὶ τὸν κ. Ἀποστολίδη. Ἀρκετὰ καλὴ, ἂν καὶ λίγο παράτονη ἢ κ. Κ. Ραυτοπούλου στὸ ρόλο τοῦ μοντέλου τῆς α'. πράξης. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο ρόλο τῆς προτιμῶ νὰ σιωπήσω.

Ἀπὸ τὰ σκηνικά, τὸ ἀτελιέ τῆς Β'. πράξης μετὰ τὶς *boiseries* εἶταν πολὺ καλὸ καὶ μετὰ λεπτὸ γούστο βαλμένο. Τὰ μαῦρα μοντέρνα ἐπιπλα στὸ ἄερτοῦ φόντου ἔδιναν ἓνα πολὺ εὐτυχισμένο κοντράστο. Ἐπίσης μετὰ ἀρκετὴ καλαισθησία εἶταν βαλμένο τὸ σκηνικὸ τῆς Δ'. πράξης μετὰ τὴν τζαμένια πόρτα στὸ δάθος. Ὅσο γιὰ τὸ σκηνικὸ τῆς α'. πράξης εἶταν κυριολεκτικὰ φριχτὸ καὶ θύμιζε, μ' ὅλες τὶς καμάρες του, φτωχὸ συνοικιακὸ θεατράκι. Κρῖμα.